

TKO JE VITKU
NAPRAVIO KOŠULJICU

Fran Levstik

TKO JE VITKU NAPRAVIO KOŠULJICU

Založba Mladinska knjiga 1990

Živjela je nekoć sirota udovica koja je imala
sedmero djece, sve jedno manje od drugoga,

ali svi su morali jesti. Od zore do mraka majka je morala raditi za kruh svagdašnji. Samo za dugih zimskih večeri imala je toliko vremena da sašije djeci košuljice kako ne bi goli hodali po svijetu.

Svako je dijete imalo po jednu košuljicu i kad bi starijemu postala odviše tijesna, uvijek bi je dobivalo mlađe dijete. Zato se i dogodilo

da je najmlađe dijete Vitko uvijek nosilo tako izlizane i iznošene košuljice da mu je sunce sjalo kroz njih po goloj koži.

Vitko je bio dječak od jedva četiri godine, veoma bistar, a posebno je volio životinjice i cvijeće. Kad god bi vidio na paši janje, smjesta bi mu počeo brati najljepše travke; ako bi naišao na mlado ptiče koje je ispalo iz gnijezda,

brižljivo bi ga odnio kući. Hranio bi ga sve dok ptiče ne bi poraslo toliko da bi moglo odletjeti.

Čak ni paukove nije ubijao; kada bi gdje našao kakvog pauka, uvijek bi ga odnio napolje na tratinu, misleći: i uboga životinjica voli živjeti. Jednom mu se košuljica toliko istrošila da mu je pala s ramena, a kako je bilo ljeto i majka marljivo odlazila na rad, nije mu dospjela sašiti drugu košuljicu. Zato je morao, siročče, skakati napola gol.

Jednoga je dana pošao u šumu da nabere jagoda.

Ondje ga je srelo janješce. Napola goli siromašak veoma se smilio janješcetu, te ga zapita: »Gdje ti je košuljica?«

Vitko žalosno odgovori: »Nemam nikakve druge košuljice osim ove poderane, a moja mi majka sada ne dospije napraviti drugu; istom

kada dođe zima, dobit ću novu košuljicu. To se zna, posve nova neće biti, jer takvu dobiva samo moja najstarija sestra, a moja će biti opet stara i iznošena. O, kako bih volio imati barem jednu novu košuljicu!«

Tada mu janje reče: »Siroče, žao mi je tebe, evo, ja ću ti dati malo vune, pa si napravi od nje novu košuljicu!« I janje načupa sa sebe malo vune i dade je ubogom dječaku.

Kada je Vitko prolazio s vunom kraj trnovog grma uz cestu, zovne ga grm i zapita: »Što to носиš, Vitko?«

»Vunu za novu košuljicu«, odgovori Vitko.

»Daj je ovamo, ja ću ti je izgrebenati«, reče mu grm.

Vitko mu je dao vunu i grm mu je, mašući amo i tamo trnovim granama, sjajno izgrebena vunu.

»Oprezno je nosi da ti se ne zamrsi!« reče grm kad je obavio svoj posao i predao vunu veselom Vitku.

Tada je Vitko ugledao pauka kako sjedi usred paučine i prede.

Pauk zovne dječaka i reče mu: »Daj mi

vunu da ti je opredem i satkam; već znam što ti
treba.«

I pauk je počeo marljivo micati svojim nježnim nožicama te njima presti i tkati. Usko-

ro je satkao najljepšu i najbolju tkaninu te je predao Vitku.

Veselo je Vitko hitao dalje i došao do potoka kraj kojega je sjedio veliki rak. I rak ga je odmah upitao: »Kamo tako žuriš, Vitko? Što nosiš pod pazuhom?«

»Tkaninu za svoju košuljicu«, odgovori mu Vitko.

»Baš si se na pravoga namjerio«, reče mu rak. »Odmah mi je daj ovamo da ti je skrojim.« Vitko mu je dao tkaninu i od nje mu je rak

svojim velikim škarama lijepo skrojio košuljicu.

»Tako«, progovori rak, »a sada još samo da ti majka skrojene komade sašije, i eto ti košuljice.«

»Oh«, uzdahne Vitko. »Majka neće dospjeti da mi košuljicu tako brzo sašije, morat ću se strpjeti do zime.«

Ali tek što je to izgovorio, kadli doleti ptičica koja je u kljunu držala dugačku nit.

Smjesta se spusti na tkaninu i zapjeva: »Ja ću ti košuljicu sašiti!«

I ptičica je počela osobito marljivo šiti te je košuljica, prije nego što se dječak bio snašao, već bila sašivena. Sav izvan sebe od radosti,

odmah je obukao košuljicu, i ogledajući se u potoku, veselo zapjevao: »Oj, sada imam košuljicu, lijepu novu košuljicu!« Jedva je čekao da dođe kući.

Braća i sestrice širom su otvorili oči i čudili se lijepoj košuljici. Tako mekane i bijele košuljice još nitko od njih nije ni vidio ni imao.

ISBN 86-11-05579-9

9 788611 055794

Založba Mladinska knjiga